

BARNETS NAMN:

DATUM:

NAMN PÅ OMSORGPERSON SOM FYLLER I DENNA KARTLÄGGNING:

STEG 1: FÄRDIGHETER

Oavsett om barn är neurotypiska eller neurodivergenta, kommunicerar de att de har svårt att möta förväntningar på olika sätt, bland annat genom att uppvisa bekymrande beteende. Detta beteende förstås bäst som en reaktion orsakad av frustration eller stress, där utfallet beror på ett antal olika faktorer, särskilt en del färdigheter relaterade till flexibilitet/anpassningsbarhet, frustrationstolerans, problemlösning och känsloreglering. En del barn kan uppvisa dessa färdigheter under vissa omständigheter men inte under andra.

Detta avsnitt syftar till att hjälpa omsorgspersoner att diskutera dessa färdigheter och i vilken utsträckning de eventuellt påverkar ett särskilt barn. Att vara medveten om och att ta i beaktande de färdigheter som kan påverka ett barns kapacitet att hantera problem och frustrationer i livet och att möta ett antal olika förväntningar hjälper omsorgspersoner att röra sig bort från motivationsrelaterade förklaringar av ett bekymrande beteende (t.ex. uppmärksamhetssökande, manipulativ, tvingande, omotiverad) och att komma närmare en mer empatisk, korrekt förståelse av ett sådant beteende. Observera att det inte är färdigheterna nedan som är det primära fokuset för intervention i CPS modellen; de olösta problemen ni kommer att identifiera i Steg 2 kommer att vara "målet" för interventionen.

Markera en färdighet om den är svår för barnet att tillgå ibland och verkar göra det svårt för barnet att hantera problem och frustrationer och/eller möta vissa förväntningar:

Hålla kvar fokus

Reglera sin aktivitetsnivå

Hantera övergångar, skifta från ett tankesätt till annat

Ta i beaktande sannolika utfall eller konsekvenser av handlingar (impulskontroll)

Att arbeta på med utmanande eller arbetsamma uppgifter

Tidsuppfattning (tid som gått åt, tid som behövs)

Överväga flera olika lösningar till problem

Flexibelt hantera dubbeltydighet, osäkerhet

Skifta från ursprunglig idé, plan eller lösning

Uttrycka oro, behov eller tankar i ord eller genom andra kommunikationssätt

Förstå vad andra kommunicerar

Värdera hur ens handlingar påverkar andra

Anpassa sin känslerespons till problem och frustrationer

Leva sig in i någon annans situation, ta in en annans perspektiv eller synvinkel

Interoception (förmåga att förstå och känna vad som händer inne i ens kropp)

Tolerera och hantera sinnesintryck

STEG 2: OLÖSTA PROBLEM

Olösta problem är de specifika förväntningarna ett barn har svårt att möta. Formuleringen av ett olöst problem kommer att exakt avspeglas i orden ni använder när ni presenterar det olösta problemet för barnet när det är dags att lösa problemet tillsammans. Illa formulerade olösta problem får ofta problemlösningssprocessen att försämrans innan den ens börjar. Vänligen ta hjälp av ASUP guiden för formulering av olösta problem.

STÖDFRÅGOR SKOLA/INSTITUTION

Finns det specifika uppgifter/förväntningar eleven har svårt att göra klart eller påbörja?

Finns det klasskamrater eleven har svårt att komma överens med under specifika omständigheter?

Finns det uppgifter och aktiviteter eleven har svårt att förflytta sig från eller till?

Finns det lektioner/aktiviteter eleven har svårt att närvara på/komma i tid till?

Om du tänker på dagen från början till slut, finns det några andra förväntningar eleven har svårt att på ett pålitligt sätt möta, eller som du märker att du ofta påminner eleven om?

Lista olösta problem här:
(eller på ett separat papper)

STÖDFRÅGOR HEM/KLINIK

Finns det hushållsarbete/uppgifter/aktiviteter som barnet har svårt att slutföra eller påbörja?

Finns det syskon/andra barn som barnet har svårt att komma överens med under specifika omständigheter?

Finns det aspekter av att sköta hygien som barnet har svårt att utföra?

Finns det aktiviteter barnet har svårt att avsluta eller som barnet har svårt att gå vidare till?

När du tänker på dagen från början till slutet, finns det några andra förväntningar barnet har svårt att pålitligt möta eller som du ofta märker att du påminner barnet om?

Assessment of Skills and Unsolved Problems (ASUP) är en diskussionsguide skapad för att hjälpa omsorgspersoner att identifiera de färdigheter som kan göra det svårt för ett barn att på ett adaptivt sätt svara upp gentemot problem och frustrationer, och de förväntningar barnet har svårt att möta på ett förutsägbart sätt (och som kallas olösta problem). Färdigheter förser omsorgspersoner med nya linser. Att identifiera olösta problem hjälper omsorgspersoner att identifiera målen för interventionen, prioritera och lösa dessa problem proaktivt istället för reaktivt.

INSTRUKTIONER FÖR ATT IDENTIFIERA FÄRDIGHETER:

Hur svårt kan det vara att bocka av färdigheter? Inte så svårt, men här kommer några viktiga påminnelser:

- Det är bäst att ta dem i tur och ordning...ni vill inte missa något.
- Ägna inte tid åt att skapa hypoteser eller teorier om orsaksfaktorer (varför eleven har svårt med dessa färdigheter)...det går inte att härleda orsaker på något precist sätt och ni får ut mer av er tid om den används till att fokusera på färdigheter och olösta problem.
- Ägna inte heller tid till att prata om ett barns bekymrande beteende...det bekymrande beteendet är helt enkelt sättet barnet kommunicerar att det finns förväntningar det har svårt att möta.
- Att markera en färdighet är inte en demokratisk process och borde därmed inte ta längre än 3-5 sekunder var. Om någon omsorgsperson under mötet tänker att färdigheten är tillämplig för barnet, bocka av den.
- Samtidigt som färdigheterna förser er med mer korrekta, medkännande, produktiva linser, är de inte det huvudsakliga målet för interventionen. De olösta problemen som ni kommer att identifiera är det huvudsakliga målet för interventionen. Om ni löser dessa problem kollaborativt och proaktivt, kommer barnets färdigheter att förbättras.

INSTRUKTIONER FÖR ATT IDENTIFIERA OLÖSTA PROBLEM:

Återigen, ett olöst problem är en förväntan ett barn har svårt att möta på ett pålitligt sätt. Även om barnet vissa gånger kan möta förväntan men inte andra, är det fortfarande ett olöst problem. Stödfrågorna i avsnittet för olösta problem kommer att hjälpa er att tänka på de olika förväntningarna barnet har svårt att möta. Fundera över stödfrågorna i tur och ordning, och skriv ned så många olösta problem som möjligt för varje specifik stödfråga innan ni går vidare till nästa stödfråga. Ni behöver inte skriva samma olösta problem mer än en gång, även om en senare stödfråga påminner er om samma olösta problem.

Formuleringen av det olösta problemet kommer att direkt avspeglas i orden ni kommer att använda för att presentera det olösta problemet för barnet när det är dags att lösa problemet tillsammans. Oskickligt formulerade olösta problem gör det ofta svårt för barnet att svara. Det finns fyra riktlinjer för att skriva olösta problem:

Barnets bekymrande beteende skall inte benämnas.

Eftersom ni inte kommer att prata med barnen om deras bekymrande beteende, finns ingen anledning att inkludera det bekymrande beteendet i ordalydelsen av det olösta problemet. Istället börjar nästan alla olösta problem med orden Svårt att..., följt av ett verb (en variation av verb visas i exemplen nedan). Så ni skulle inte skriva Skriker och svär när barnet försöker göra klart texttalen på matematikläxan... Istället skulle ni skriva Svårt att skriva klart texttalen på matematikläxan.

Vuxenteorier skall inte benämnas.

Ni skulle inte skriva Svårt att skriva definitionerna av rättstavningsorden på svenskan, eftersom hans föräldrar nyligen skiljde sig... istället skulle ni skriva Svårt att skriva definitionerna av rättstavningsorden på svenskan.

De ska vara delade, inte ihopklumpade.

Ni skulle inte skriva Svårt att komma överens med andra, utan istället Svårt att komma överens med Trevor på skolbussen på morgonen.

De ska vara specifika.

För att göra ett olöst problem så specifikt som möjligt, finns det två strategier:

- Inkludera detaljer som relaterar till vem, vad, var och när.
- *Fråga Vilken förväntan har barnet/eleven svårt att möta?*

Riktlinjerna ovan – och en variation av exempelverb – illustreras i följande exempel (de är grupperade utifrån miljö, men verben fungerar i flera olika miljöer):

SKOLA/INSTITUTION:

- Svårt att påbörja tvåsiffriga divisionstal på matematiken.
- Svårt att slutföra Europakartan på geografien.
- Svårt att delta i diskussionerna på morgonsamlingen.
- Svårt att gå från elevens val till matematik.
- Svårt att avsluta datortid för att komma till samlingen.
- Svårt att gå i korridoren mellan lektioner.
- Svårt att räcka upp handen under SO diskussioner.
- Svårt att hålla händerna för sig själv i lunchkän.
- Svårt att ställa upp i kön för bussen i slutet av skoldagen.
- Svårt att vara tyst när en klasskamrat delar sina tankar på svenskan.
- Svårt att vänta på sin tur i King-spelet på rasten.
- Svårt att hämta geografihäftet från skåpet innan geografilektionen.

HEM/KLINIK:

- Svårt att gå upp ur sängen kl. 7 på morgonen för att göra sig klar för skolan under vardagar.
- Svårt att gå till kyrkan på söndagar.
- Svårt att turas om under schackspel med brodern.
- Svårt att sitta bredvid system under middagen.
- Svårt att lägga disken i maskinen efter middagen.
- Svårt att ta ut soporna på tisdagar.
- Svårt att borsta tänderna innan barnet lägger sig på kvällen.
- Svårt att avsluta Xbox klockan 8.
- Svårt att bädda sängen innan skolan på vardagar.

Det finns också en variation av verb som bör undvikas, så som acceptera, uppskatta, förbli lugn, be om hjälp, lyssna, vara uppmärksam, fokusera, ta i beaktande, förstå, hålla ut, kontrollera.

Målet med Empatisteget är att samla information från barnet om deras bekymmer, angelägenheter och perspektiv på det olösta problem som ni diskuterar (förebyggande). För många vuxna är detta en svår del av Plan B eftersom man kan känna sig osäker hur nästa fråga ska formuleras. Här en kort sammanställning av de olika borrningsstrategierna som är bra att använda för att samla in information:

SPEGLING OCH KLARGÖRANDE FRÅGOR

Speglning innebär att man **upprepar vad barnet har sagt** och sedan uppmuntrar dem till att komma med mer information genom att säga något av följande:

- "Hur menar du?"
- "Jag förstår inte riktigt"
- "Nu blir jag förvirrad"
- "Kan du berätta mer om det?"
- "Vad menar du när du säger så?"

Speglning är alltid en bra borrningsstrategi att falla tillbaka på om du inte är säker på vilken strategi du ska använda eller vad du ska säga härnäst, använd denna strategi.

FRÅGA OM VEM, VAD VAR/NÄR OM DET OLÖSTA PROBLEMET

EXEMPEL:

- "Vem var det som retade dig för dina kläder?"
- "Vad är det som gör att det är svårt för dig att göra färdigt ditt SO-arbete?"
- "Var bestämmer Eddie över dig?"

FRÅGA VARFÖR DET OLÖSTA PROBLEMET UPPSTÅR UNDER VISSA OMSTÄNDIGHETER OCH INTE ANDRA

EXEMPEL: "Det verkar som att du och Lisa kommer bra överens när ni jobbar ihop i matten men inte lika bra när ni jobbar ihop på SO:n, vad är det som gör det svårt i SO:n?"

FRÅGA BARNET VAD DE TÄNKER MITT I DET OLÖSTA PROBLEMET

Notera att det är skillnad att fråga barnet vad de känner, vilket vanligtvis inte ger så mycket information kring vad barnets bekymmer eller perspektiv är på det olösta problemet.

EXEMPEL: "Vad tänkte du när Mrs Thompson sade till klassen att börja arbeta med NO- frågesporten?"

BRYTA NED PROBLEMET I SINA BESTÅNDSDELAR

EXEMPEL: "Så, att skriva svaren på frågorna till NO- frågesporten är svårt för dig... men du är inte säker på varför. Låt oss tänka igenom de olika delarna som ingår i att skriva ned svaren på NO-frågesporten. Först måste du förstå frågan, är den delen svår för dig? Sedan måste du tänka ut svaret, är den delen svår för dig? Sedan måste du komma ihåg svaret tillräckligt länge för att kunna skriva ned det. Har du svårt med den delen? Sen måste du göra själva skrivandet, är det något som är svårt med den delen?"

AVVIKANDE OBSERVATION

Detta innebär att beskriva något man observerat som skiljer sig från hur barnet beskriver en viss situation och är den strategi som innebär störst risk (för att barnet kan sluta prata) av alla borrningsstrategier.

EXEMPEL: "Jag vet att du säger att du inte har haft några svårigheter med Chad på lekplatsen på sista tiden men jag kommer ihåg några gånger förra veckan då ni två var väldigt osams om reglerna i Spökboll. Vad var det som hände då, tror du?"

LÄGGA PÅ HYLLAN (OCH FRÅGA EFTER FLER BEKYMMER)

Det här är den strategi då du lägger de bekymmer barnet har tagit upp "på hyllan" för att ge plats åt att diskutera andra bekymmer.

EXEMPEL: "Så, om Timmy inte satt för nära dig, och Robin inte gjorde ljud, och golvet inte var smutsigt, och du inte tyckte att byxknapparna störde dig... finns det någonting annat som gör det svårt för dig att vara med på morgonsamlingen?"

SAMMANFATTA (OCH FRÅGA EFTER FLER BEKYMMER)

Här är strategin där du sammanfattar de bekymmer som du redan hört om och sedan frågar om det finns ytterligare bekymmer som ni inte har diskuterat ännu. Det är alltid bra att använda sig av en sammanfattning innan du går vidare till nästa steg; Definiera vuxenbekymmersteget.

EXEMPEL: "Låt mig bli säker på att jag har förstått allt detta rätt. Det är svårt för dig att göra instuderingsfrågorna i SO:n som hemläxa eftersom det är fortfarande svårt för dig att skriva ned svaren... och för att du ibland inte förstår frågorna... och för att MRS LANGLEY inte har gått igenom instuderingsfrågorna. Finns det någonting mer som gör det svårt för dig att göra färdigt läxan om instuderingsfrågorna i SO:n?"

① EMPATISTEGET | SYFTE/MÅL

Samla information om och få en klar uppfattning om vad som gör det svårt för barnet att möta en given förväntan.

ORD | Inledande fråga (neutral observation):

"Jag har lagt märke till att (Infoga olöst problem) ... Vad är det som händer?"

SAMLA INFORMATION

Involverar användandet av olika borrhnsstrategier—som visas borrhnsstrategimallen. Samla information från barnet kring vad som gör det svårt för den att möta en given förväntan.

MER HJÄLP:

Om barnet inte säger något eller säger "jag vet inte", försök att lista ut varför:

- Kanske var det olösta problemet inte fritt från beskrivningar av bekymrande beteenden eller vuxnas teorier, kanske var det "hopklumpat" (istället för uppdelat)
- Kanske använder du Krisplan B (istället för Förebyggande Plan B)
- Kanske använder du Plan A
- Kanske att de faktiskt inte vet
- Kanske att de behöver få problemet nedbrutet till sina beståndsdelar
- Kanske att de behöver tid att tänka

VAD DU TÄNKER:

"Vad är det jag ännu inte förstår om barnets angelägenhet eller perspektiv? Vad är det jag ännu inte förstår? Vad behöver jag fråga för att förstå bättre?"

DU SKA INTE...

- Hoppa över Empatisteget
- Anta att du redan vet vad barnets bekymmer är och behandla Empatisteget som en formalitet
- Rusa igenom Empatisteget
- Lämna Empatisteget innan du fullständigt förstår barnets bekymmer eller perspektiv
- Tala om lösningar redan nu

② DEFINIERA VUXENBEKYMNERSTEGET | SYFTE/MÅL

Ta upp vad som är angeläget att beakta för den andra parten (ofta den vuxne).

ORD | Inledande fråga (neutral observation):

"Saken är den att (infoga angelägenheten för den vuxne)" eller "Mitt bekymmer är... (infoga den vuxnes angelägenhet)..."

MER HJÄLP:

De flesta av de vuxnas angelägenheter tillhör en av dessa två kategorier:

- Hur problemet påverkar barnet
- Hur problemet påverkar andra

VAD DU TÄNKER:

"Har jag varit tydlig med vad som är mitt bekymmer? Förstår barnet vad jag har sagt?"

DU SKA INTE...

- Börja prata om lösningar ännu
- Predika, döma, föreläsa, använda sarkasmer

③ INVITATIONSSTEGET | SYFTE/MÅL

Genererar lösningar som är realistiska (vilket betyder att båda parter kan göra det de kommer överens om) och ömsesidigt tillfredställande (vilket betyder att lösningen verkligen adresserar bådas bekymmer).

ORD | Inledande fråga (neutral observation)

Upprepa de bekymmer som identifierades i de två första stegen, vanligtvis genom att börja med "Jag undrar om det finns ett sätt ..."

MER HJÄLP

- Håll dig till de bekymmer som identifierades i de första två stegen.
- Även om det är en god idé att ge barnet första chansen att föreslå en lösning så är det ett lagarbete att arbeta fram lösningar.
- Det är en bra idé att överväga vad oddsen är för att en viss lösning verkligen fungerar ... om du tror att oddsen är lägre än 60-70 procent så fundera på vad det är som gör dig skeptisk och prata om det.
- Det här steget slutar alltid med en överenskommelse om att återvända till Plan B om det visar sig att den första lösningen inte fungerar

VAD DU TÄNKER:

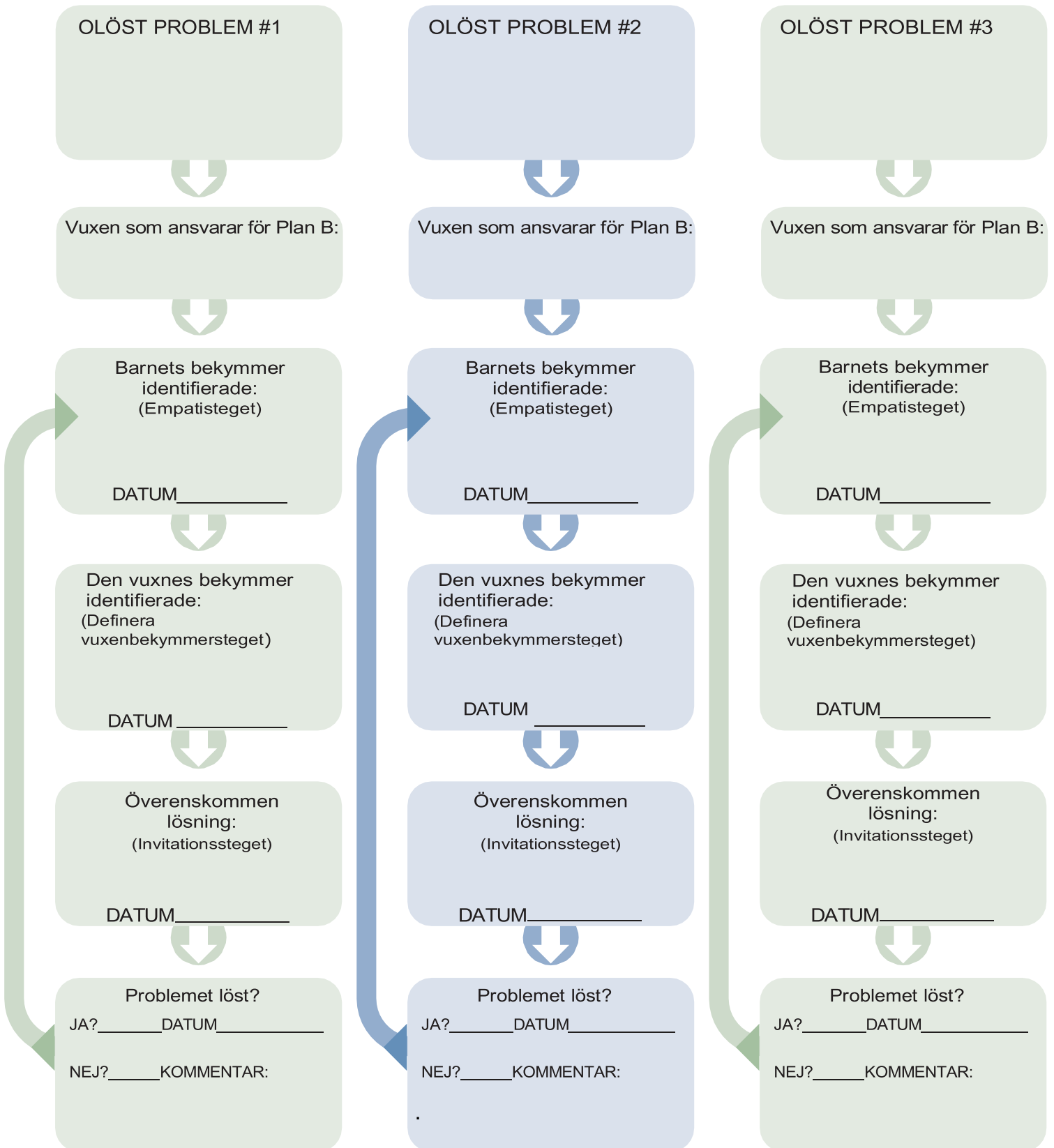
"Har jag summerat bådas bekymmer korrekt? Har vi verkligen tänkt över om båda parter kan göra vad vi kommit överens om? Adresserar lösningen verkligen bådas bekymmer? Vad är min bedömning av oddsen för att denna lösning skall fungera?"

DU SKA INTE...

- Rusa igenom det här steget heller
- Ge dig in på det här steget med förutbestämda lösningar
- Avsluta med lösningar som inte kan genomföras av båda parter i verkligheten
- Avsluta med lösningar som inte tar hänsyn till vad som är angeläget för båda parter

BARNETS NAMN _____

DATUM _____

Om vi inte börjar förhålla oss på rätt sätt gentemot barn med sociala, känslomässiga och beteendemässiga problem kommer vi att fortsätta förlora dem i en häpnadsväckande takt. Att bemöta dem rätt är inte en valmöjlighet...det är en absolut nödvändighet. Det är liv som står i vågskålen och vi behöver alla göra vad vi kan för att säkerställa att dessa liv inte går förlorade

BARN MED BEKYMRADE BETEENDE HAR RÄTTEN TILL:

1. Att vårdnadshavare förstår att deras felanpassade svar på problem och frustrationer beror på försenade färdigheter - inte eftersläpande motivation eller felaktigt lärande - särskilt inom områdena flexibilitet / anpassningsförmåga, frustrationstolerans, känslomässig reglering och problemlösning.
2. Att få vårdnadshavare att förstå att bekymrande beteenden är lika mycket är en form av utvecklingsförsening som förseningar inom läsning, skrivning och räkning och förtjänar samma medkänsla och förhållningssätt som dessa andra kognitiva förseningar.
3. Att inte kontraproduktivt kallas ouppfostrade, bortskämda, manipulativa, uppmärksamhetssökande, hotande, gränstestande eller omotiverade.
4. Att få vårdnadshavare att förstå att bekymrande beteenden uppstår som svar på specifika förväntningar som barnet har svårt att möta – kallas olösta problem—och dessa olösta problem är i allra högsta grad förutsägbara och därför kan lösas proaktivt.
5. Att få vuxna att förstå att det primära målet för intervention är att i samarbete lösa dessa problem på sätt som är realistiska och tillfredsställande och som gör att de inte längre framkallar bekymrande beteenden.
6. Att få vuxna (och klasskamrater) att förstå att time-out, kvarsittning, avstängning, relegering och isolering inte löser problem utan ganska ofta förvärrar det hela.
7. Att få vuxna att vara genuint intresserade av deras angelägenheter eller perspektiv och att se dessa angelägenheter och perspektiv som legitima, viktiga och värda att klargöra och lyssna till.
8. Att få ha vuxna i sina liv som inte tar till fysiska åtgärder och som har kunskap om och är kunniga i andra sätt att lösa problem.
9. Att få ha vuxna som, hellre än att insistera på att auktoriteter blint ska lydas, förstår att samarbetsinriktad problemlösning är vad som förbereder barn för de krav de kommer att möta i den verkliga världen.
10. Att få vuxna att förstå att det är farligt att blint lyda auktoriteter och att livet i den verkliga världen kräver förmåga att uttrycka egna angelägenheter, lyssna på andras angelägenheter och arbeta i riktning mot ömsesidigt tillfredsställande lösningar.